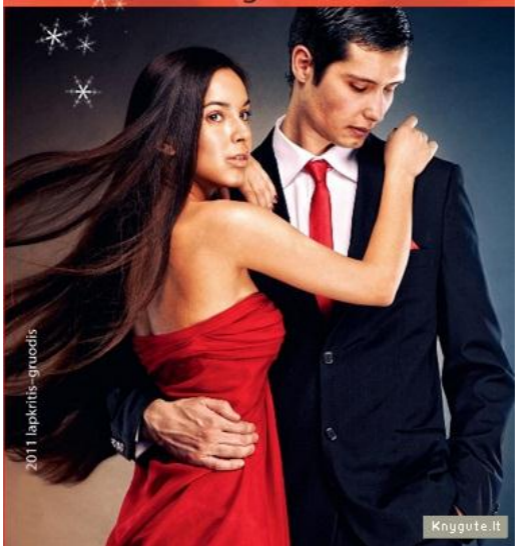

Svajonių
ROMANAI

Aistra

ELIZABETH BEVARLY

Skandalingas romanas

2011 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Elizabeth Bevarly

SKANDALINGAS ROMANAS

Romanas

Versta iš Elizabeth Bevarly, The Billionaire Gets His Way, 2011

© Elizabeth Bevarly, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Violeta Tendė iš gyvenimo tikėjosi vieno – vietos, kurią galėtų vadinti namais. Savo, o ne globos namais, kuriuose užaugo ji pati ir nesuskaitoma galybė vaikų. Norėjo namų, kuriuos turi kaip senų filmų veikėjai: baltai apkaltomis sienomis, juodomis langinėmis ir dideliais kiemą gaubiančiais klevais. Ir būtinai su tvora. Ir didelė veranda, atitverta pinta tvorele, – ten ji galėtų iš naujo perskaityti visas vaikystėje pamėgtas knygas: *Džeinę Eir*, Džudės Blum knygas, *Lesė grįžta* ir Luizos Mei Alkot kūrinis. Bet ji turėtų savo knygų, o ne pasiskolintų savaitei iš bibliotekos.

Rožių ir alyvų krūmai augtų vešlūs, ir gardus aromatas sklistų aplink namą, ryto rūkas zigzagais suktųsi virš kamino, o vijoklis nuo pakraigės leistųsi ant užpakalinės verandos sienelės. Ji nertų plonus megztinius ir keptų linksmus pyragėlius, ir prisidurtų pragyvenimui. Gyventų, leistų sau gyventi ir džiaugtųsi atsiskyrėlišku gyvenimu.

Niekada neužgautų jokios kitos gyvos sielos. Ramus ir tyras gyvenimas mielame erdviame

namelyje, kuris priklausytų tik jai, buvo tai, ko troško Violeta Tendė.

Todėl ji ir parašė brangios aukštos klasės prostitutės memuarus.

Na, Violeta niekada nebuvo gerai mokama prostitutė, skirta aukštuomenės atstovams ar panašiai. Ir memuarai nebuvo panašūs į memuarus, tai buvo romanas, parašytas ir skaitomas kaip tikra istorija. Ji pastebėjo, kad tokį stilių vis labiau pamėgsta skaitytojai, taip pat ir jos auditorija. Leidyklos *Rockcastle* redaktorę Greisę Ledbeter tiesiog pribloškė Violetos istorija: pasikvietusi rašytoją pasitarti dėl knygos kainos ji pasakė, kad, jei Violetos nepažintų, būtų tikrai pamaniusi, jog autorė yra prostitutė, o parašytas *romanas* – žodį *romanas* Greisė pabrėžė – pasakoja apie tikrus išgyvenimus.

Tiesą pasakius, – Violeta tik dabar apie tai susimąstė, – Greisė nesiliovė kalbėti apie *romaną* taip, lyg dvejotų, ar jis tikrai išgalvotas.

Net ir dabar, kai Violeta pasirašė sutartį dėl pabaigto rankraščio ir kai knyga išleista, Greisė ir toliau klausinėjo visokiausių dalykų, pavyzdžiui: *Ar Princesės apartamentai Ambasadoriaus viešbutyje Čikagoje tikrai leidžia pasijusti princese, kai guli ant lovos įsmeigusį akis*

j freskas ant lubų?

Na... Iš kur Violeta gali žinoti? Tik vieną kartą matė Princesės apartamentus *Ambasadoriuje*, nes dirbo ten kambarių tvarkytoja ir keitė patalynę. O kai tai primindavo Greisei, šioji atsakydavo:

- Ach... *Taaaip...Žiiiiinoma...* Tu dirbai *kambarių tvarkytoja*, o ne... Na, žinai.

Tik redaktorės reakcija nebuvo tokia įtikinama, kokia būtų patikusi Violetai.

Be to, vieną kartą Greisė paklausė, ar restorane *Chez Alain* karšto kumpio ir sūrio sumuštinis su grybų padažu trims dienoms galėtų pasotinti žmogų, kaip tvirtinama penkių žvaigždučių restorano aprašyme.

Bet iš kur Violetai žinoti? *Chez Alain* karšto kumpio ir sūrio sumuštinio su grybų padažu ji ragavo dirbdama kambarine, nes kiekvieną kart, keičiant valgiaraštį, tarnautojams būdavo leidžiama paragauti kąsnio ar dviejų naujojo patiekalo. Bet kai tik ji apie tai primindavo Greisei, ši atsakydavo:

- Ach... *Taaaip...Žiiinoma...* Tu dirbai *kambarine*, o ne... Na, žinai.

Tik redaktorės reakcija nebuvo tokia įtikinama, kokia būtų patikusi Violetai.

Na ir kas? Buvo aišku, kad Greisė klausinėja tokių dalykų tik todėl, kad yra susižavėjusi išgalvota proza. Pasiseks, jei skaitytojai reaguos panašiai ir knyga pakils į *New York Times* perkamiausių leidinių sąrašo viršūnę, Violeta užsidirbs pakankamai pinigų ir nusipirks mažą jauką Normano Rokvelo stiliaus namelį Čikagos priemiestyje, nes seniai apie tai svajoja.

Pirmasis avansas už knygą buvo kuklokas, bet dėkui vadovaujančiajam Greisės redaktoriui, kuris peržiūrėjo rankraštį ir padidino knygos spausdinimo tiražą, pakeitė pavadinimą į *Aukštakulniai, seksas ir šampanas. O varge!* ir įtikino Violetą pasirašyti slapyvardžiu, kuris skambėjo daug pikantiškiau nei tikrasis vardas. Reiven Frenš. Nors Violeta dėl slapyvardžio dvejojo, galiausiai nusileido, ir buvo pasiekta stulbinamo rezultato. Pirmą pardavimo savaitę *Aukštakulniai* atsirado dvidešimt devintoje sąrašo vietoje, tiražas buvo pakartotas. Kitą savaitę romanas pašoko dar per keturias vietas. Tada jis buvo pasiruošęs pasiekti populiariausiųjų penkioliktuką ir išleistas trečiąkart. Tikėtasi, kad ateinančiomis savaitėmis jis užkops dar aukščiau.

Todėl Violeta Tendė-Reiven Frenš saulėtą spalio popietę sėdėjo Mičigano aveniu knygy-

ne prie stalo, ant kurio gulėjo šūsnis jos romano kopiją. Todėl ji spoksojo į nepaprastas mėlynas akis, kokių jai dar neteko matyti ir kurios priklausė pačiam žaviausiam vyriškiui, kokį tik kada nors buvo sutikusi. Jis sėdėjo paskutinėje eilėje ir neatitraukė nuo jos mėlynų akių nuo tada, kai tik atsisėdo. Įdėmus žvilgsnis – nesakytum, kad nemalonus, gal veikiau patrauklus, – vertė ją jaustis šiek tiek nepatogiai.

Vyriškis atrodė toks rimtas... Jis svaigino... Ir žavėjo. Ir, Viešpatie, buvo tikras *milžinas*. Net ir sėdėdamas, buvo visa galva aukštesnis už visas moteris, už daugumą vyrų, kurie sėdėjo salėje, o jo pečiai uždengė kėdės atlošą. Plaukai buvo juodesni nei jos. Violetos krito žemiau pečių, o jo buvo dailiai nukirpti. Ir tos akys... Šviesios, kone permatomai mėlynos, jų skaidrumas ir ilgų tamsių blakstienų apvadas stebino. Nors buvo šeštadienis, jis vilkėjo tamsiu kostiumu ir išsiskyrė iš minios.

Net Violeta-Reiven vilkėjo kasdienius drabužius, kuriuos jai išrinko *Rockcastle* skirta vadybininkė. Marija patarinėjo Violetai dėl menkiausio mados vėjelio dvelktelejimo, susijusio su rašytojos asmenybe. Šiandien Violeta vilkėjo juodomis kelnėmis ir juoda palaidine V formos iškirpte ir trijų ketvirčių rankovėmis, avė-

jo aukštakulnius su juostelėmis. Jos apranga buvo iš geriausių madingų moteriškų drabužių parduotuvių, nes Violeta Tendė... oi, Reiven Frenš, turi atrodyti kaip sėkmės sulaukusi rašytoja, kokia ir troško būti.

Žinoma, Violeta negalėjo įsigyti drabužių su garsiomis etiketėmis, kokių reikėjo Reiven. Laimei, Marija surado parduotuvėlę Mičigano aveniu, kuri trumpam nuomojo madingiausius drabužius ir prabangius papuošalus čikagietėms trokštančioms apsimesti, kad priklauso aukštuomenei. Šiandien Violeta, o gal geriau – Reiven išsirinko *Prada* drabužėlius ir Stiuarto Vaitsmano aukštakulnius. Prie viso derinuko Marija pridėjo akinamą *Ritani* papuošalų rinkinį: pakabutį, auskarus ir apyrankę, puoštus rinktiniais deimantais ir ametistais, derančiais prie violetinių Violetos akių.

Tikrasis jos vardas – kaip apgailėtina – buvo Kendė. Kendė Tendė. Vienintelis pažeminimas, už kurį turėtų būti dėkinga motinai, palikusiai trimetę mergaitę išparduotuvėje, prie sportinio Smurfės megztinuko prisegusi raštelį, kuriame buvo parašiusi, kad mergaitė yra sunkus vaikas, kurio niekas niekada negalės pamilti.

Bet visa tai, kas nutiko prieš dvidešimt devynerius metus, jau praeitis. Dabar Violeta

galvojo apie ateitį vijokliais apaugusiame namelyje, kur ji mėgausis visokeriopa vienatve – šuniška, katiniška, arkliška ar dar kokia, – jai buvo tas pat. Vieną dieną ji netgi galėtų įsivaiškinti pamestinuką. Bet tik jei būtų tikra, kad vaikai, kuriais ji rūpinsis, gyvens tik su ja ir niekada nebus mėtomi ir vėtomi iš vienos vietos į kitą taip, kaip buvo jai. Jie galės susirasti draugų, kurių iš jų niekas neatims – ne taip, kaip iš jos. Jie galės puoselėti jausmus, kurie nebus tik paviršutiniai, o ji pati niekada negalėjo to patirti.

Kažkodėl jos dėmesį vėl patraukė tas mėlynakis iš paskutiniosios eilės. Jis tebespoksojo į ją. Įtemptai. Pribloškiamai. Žaviai. Jis nepanėšėjo į tuos, kurie galėtų skaityti jos romaną. Iš tiesų jis buvo panašus į vyrą, kuris galėtų būti knygos herojus – tikriausiai vienas prasimanytųjų pagrindinės veikėjos klientų. Kiekvienas veikėjas buvo sukurtas pagal buvusius Violetos darbo klientus ar vadovus. Turtingas. Toks, kuriam sekasi. Galingas. Jos veikėjai buvo tokie, kuriems rūpi jų išvaizda, geras vardas ir padėtis ne tik versle, bet ir visuomenėje – labiau nei kas nors kitas, labiau nei *kiti žmonės*.

Jai šiaip taip pavyko atplėšti akis nuo vyriškio ir pasisukti į atėjusiuosius paklausti jos

kalbos apie knygą ir laukiančius autorės parašo. Tikrosios jos romano skaitytojos – daugiausia moterys. Jos buvo sužavėtos minties apie parduodamą seksą ir pagrindines veikėjas, kurios valdo savo seksualumą. Kurios naudojami seksualumu kaip galingiausiu ginklu, kad pasiektų tikslą. Kurios jaučia malonumą be jokių įsipareigojimų susitikusios su galingais vyrais, mokančiais apvalias sumeles už tai, kad moterys padarytų tai, ko jie nori, suteiktų joms malonumo, patys to nesuvokdami, – kad patirtų tai, ko niekada nesvajojo daryti su saviškėmis mylėdamiesi rutiniškai.

Jeigu atvirai, Violeta nebuvo tikra, kad patyrė bent ką panašaus. Ji niekada nebuvo užmezgusi atsitiktinių santykių. Kai suaugo turėjo ne vieną vaikina, nekaltybę prarado dar pauglystėje. Tik niekada dorai nesuprato, kodėl daugelis taip žavisi seksu. Vyrai, su kuriais bendraudavo, buvo neypatingi arba nesugebėjo jos pakelti iki debesų. Todėl jų ir nebuvo labai daug. Ji suprato, kad seksas yra natūralus fizinis poreikis, toks kaip valgymas, prausimasis ar miegas. Tik sekso reikėdavo rečiau.

Knygyne dirbanti studentės amžiaus mergaitė pasakė, kad jau laikas pradėti – ji gražino Violetą iš apmąstymų. Prie vyriškio, sėdin-

čio paskutinėje eilėje.

Ne! Ji akimirksniu pasitaisė. Reikia grįžti prie kalbos, kurią paruošė patraukliam vyriškiui paskutinėje eilėje.

Ne! Kalbą rašė visiems, kurie šiandien atėjo pirkti jos knygos: skubiai suskaičiavo, vietų skaičių padaugino iš eilių skaičiaus, pridėjo dar penkiolika stovinčiųjų ir iš viso išėjo... atmintyje šeši, pridėjo aštuonis... Maždaug penkiasdešimt du žmonės atėjo įsigyti jos knygos. Oho.

Puikumėlis. Ji jau užuodė vijoklius.

Dvidešimt minučių kalbėjo apie pasirinktą ir pirmiau minėtą filosofiją apie moteris, atsaikingas už savo seksualumą ir nuostabų neįpareigojantį seksą. Paskui paklausė: ar fiziniai dalykai gali būti glaudžiai susiję su jausmais, tokiais kaip meilė, ir būti visa ko viršukalnė?

Vengė kalbėti apie savo patirtį, nes, pirma, ji saugojo savo privatumą, antra, nemanė, kad kam nors galėtų būti įdomi vargana ir apgailėtina jos biografija. Tad sutelkė dėmesį į savo knygos veikėjos Roksanos motyvaciją, tikslus ir kelionę. Pasakojo, kad bet kuris vyras, tapęs Roksanos klientu, simbolizuoja skirtingas žmonių savybes, o veikėjos atsivėrimas at-

skleidžia jos tobulėjimą.

O Dieve, ji nuostabi.

Iš tiesų Violeta, oi, Reiven išdėstė knygos skyrius taip, kad visi, išskyrus pirmąjį (kuriame Roksaną pasamdo Čikagos poną Izabelė, įkūnijanti sekso apsėstą visuomenę ir skatinanti vartotojiškumą) – pavadinti veikėjos klientų vardais. Tarp jų yra uždarasis Maiklas, simbolizuojantis Roksanos norą atsikratyti suvaržymų. Nepalankiamasis Viljamas, kuris įrodo, kad laikytis taisyklių – ne visada blogai. Uoliai besimokantis Natanielis uždega noru siekti žinių, nerūpestingasis Džekas padeda atrasti gebėjimą džiaugtis. Jie visi – nereikia nė sakyti – yra nepakartojami meilužiai, dovanojantys Roksanai svaigius orgazmus.

Knygos kulminacija – paskutiniojo skyriaus vyrukas *Etanas*. Šis vyras simbolizuoja idealą; tik jis sugeba Roksanai suteikti tai, ko negali kiti, jis veda merginą ne tik į sekso, bet ir jausmų platybes, kurios... Na, jei sąžiningai, neegzistuoja. Nebent tik grožinėje literatūroje. Etanas yra labai vyriškas, bet gerbia moters stiprybę, norus ir nepriklausomybę.

Kažin, ar taip galėtų būti tikrovėje.

Baigusi kalbą Violeta-Reiven leido klausti,

todėl pakilo miškas rankų. Išskyrus vyriškį iš galo, nors ji pastebėjo, kad jis tik dar atidžiau ją tyrinėja. Tiesą pasakius, atrodė, kad jo atidumas virto kažkuo panašiu į pyktį, nes nepakartojamos mėlynos akys į ją žiūrėdamos prisimerkė, o putlių goslių lūpų kampučiai nusileido. Ji neturėjo nė menkiausio supratimo, kodėl jis taip reaguoja į jos kalbą, nors žodžiai buvo užtektinai įžvalgūs, todėl Violeta pasisuko į moterį, sėdinčią šalia jo ir iškėlusią ranką.

- Prašom jūs, - šypsodama pasakė ji ir mostelėjo į pražilusią apskrito veiduko septyniasdešimties ar aštuoniasdešimties metų senutę.

Ji šypsodama atsistojo - tokia šypsena Violetai atrodė šilta ir kėlė ilgesį, nes moteris buvo panaši į močiutę, kurią mergina įsivaizdavo savo svajonėse, kai buvo maža mergaitė. Ji buvo panaši į močiutę, kepančią bandeles ir adančią kojines bei kartojančią *O mano vargeli* ir dėvinčią nertinius su arklių aplikacijomis.

- Ar tiesa, - saldžiu švelniu balsu prakalbo moteris, - kad jūs išradote sekso pozą, kuri vadinasi *Pasilenkęs ir išsiskėtusi*?

O mano vargeli. Violeta stengėsi likti tvirta. Aišku, kad tokio amžiaus moteris Violetą-Reiven palaikė pagrindine knygos veikėja, o ne autore....